

приватних та державних партнерів, що дає змогу використовувати договірні, інфраструктурні форми та інші види офіційних форми взаємодії, направлені на досягнення інноваційних цілей.

Для реалізації даної моделі в Україні необхідно не тільки гармонізувати та адаптувати її до українських умов, але й виробити чіткі та дієві механізми взаємодії приватних та державних партнерів.

Таким чином, необхідною умовою проведення системних перетворень в науково-технічній та інноваційній сфері шляхом запровадження дієвих форм ДПП є активне залучення в інноваційні процеси, що протікають в межах реалізації інноваційних проектів приватного сектору (промислових підприємств, бізнесу, недержавних фінансових установ).

Зокрема, для активізації та мотивації приватних партнерів необхідно:

По — перше, передбачити ефективні організаційно-правові форми суб'єктів ДПП, а саме: 1) закріпити можливість створення корпоративних комерційних підприємств, в яких державні наукові установи брали б участь майновими правами на технології поряд з фінансовою участю приватних інвесторів та промислових підприємств, що заінтересовані у впровадженні технологій; 2) закріпити можливість створення господарських об'єднань: корпорацій, консорціумів, технологічних альянсів за участю державних установ.

По — друге, вирішити питання передачі майнових прав на технології, що створені за державні кошти, в саме: 1) закріпити механізми недержавного або часткового державного фінансування створення і впровадження таких технологій; 2) створити інфраструктурну допомогу трансферу технологій з державного сектору.

ШУХАТЯН Х. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу, аспірантка

**ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ СТОРІН У ПОРЯДКУ
ПРОВАННЯ ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ
СУДІВ ТА ПРО ВИДАЧУ ВИКОНАВЧИХ ДОКУМЕНТІВ
НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ**

Досліджуючи питання правового положення сторін у господарсько-му процесі, необхідно звернути увагу на проблему виокремлення інституту сторін в одній з особливих форм господарського процесу, а саме у провадженні у справах про оскарження рішень третейських судів та

про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішення третейського суду.

Згідно з положеннями чинного Господарського процесуального кодексу України, учасниками даної форми господарського процесу виступають сторони, треті особи, а також особи, які не брали участь у справі, у разі якщо третейський суд вирішив питання про їх права і обов'язки.

Але в даному контексті, вживаючи поняття сторони, законодавець має на увазі сторін іншої неюрисдикційної форми, що здійснюється третейським судом шляхом вирішення спору та прийняття рішення по суті. У даному випадку, згідно з чинним Законом України «Про третейські суди», сторонами виступають позивач та відповідач.

Однак, на нашу думку, виокремлення провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішення третейських судів в якості самостійної форми господарського процесу потребує наявності усіх основних елементів: системи учасників провадження, в тому числі самостійних сторін провадження, спеціального порядку розгляду справ, наявності окремого судового акту за результатами розгляду справи.

Таким чином, однією із сторін даної форми процесу завжди виступає заявник, тобто особа, що звернулася до господарського суду із заявою про скасування рішення третейського суду чи про видачу документу про примусове виконання рішення господарського суду. Згідно з діючим законодавством заявниками можуть виступати наступні учасники третейського розгляду спірних правовідносин, учасників позовного провадження: позивач та відповідач, треті особи, а також інші особи, що не брали участь у справі, у разі якщо третейський суд вирішив питання про їх права і обов'язки.

При чому у справах про оскарження рішення третейського суду, заявником може виступати як позивач так і відповідач третейського розгляду справи, в залежності від того, на чию користь прийнято рішення третейським судом. Але, що стосується справ про видачу виконавчих документів на виконання рішення третейських судів, то заявником може виступати лише та сторона спірного правовідношення, для якої рішенням суду передбачені певні права, для здійснення яких необхідно отримання спеціального документу — наказу господарського суду.

Іншою стороною провадження у справах про оскарження рішення третейських судів та у справах про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішення третейських судів повинна виступати особа, для якої законом та рішенням суду передбачена протилежна роль у спірних правовідносинах. Так, якщо за результатами розгляду спору, рішення третейського суду було ухвалено на користь позивача, а відповідач по справі звернувся із заявою про оскарження даного рішення

до господарського суду, то позивач автоматично стає іншою стороною даної форми господарського процесу, у зв'язку з чим закон наділяє його певним колом прав та обов'язків.

В іншому випадку, відповідач по справі, що була розглянута третейським судом може виступати іншою особою у справах про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішення третейських судів.

Так, наприклад, в Законі України «Про третейські суди» встановлюється вимога щодо повідомлення про час і місце розгляду заяви про видачу виконавчого документа на рішення третейського суду лише сторін третейського розгляду. Видається, що визначаючи коло осіб, які мають брати участь в розгляді справи про видачу виконавчого документа і повідомлятися судом про розгляд такої справи, слід виходити з того, на кого за рішенням третейського суду покладені певні обов'язки. Якщо рішенням третейського суду покладені обов'язки лише на сторін третейської угоди, то лише їх і слід повідомляти про час і місце розгляду заяви. Якщо ж рішенням третейського суду покладені обов'язки на особу, яка не є стороною третейської угоди, то ця особа фактично є відповідачем у третейському розгляді, навіть якщо третейський суд помилково визначив її як третю особу або взагалі не залучив до участі у справі та не повідомив про розгляд справи. Така особа, звичайно, має розглядатись і як сторона у справі про видачу виконавчого документа, а відтак і повідомлятися судом про час і місце розгляду такої справи (Попов Ю. А., Теоретико-прикладні проблеми господарського процесуального права/ Ю. А. Попов// Журнал «Українське комерційне право». — № 11. — 2011 року. — С. 59).

В результаті вищевикладеного, вважаємо, що у чинному господарському процесуальному законодавстві не існує чіткого розуміння щодо положення сторін в особливих формах господарського процесу, у тому числі у провадженні у справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішення третейського суду. У зв'язку з цим, доцільним є законодавче виокремлення інституту сторін у даному виді господарського провадження, що буде сприяти якісному розвитку правового положення сторін у господарському процесі України.